

ХРИСТО ПЕТРОВ НА АЛФА ЦЕНТУРИОН IV

chitanka.info

Джим Уорънс с яд подритна празната консервена кутия, изпречила се пред него. Тя се изтърколи по камениста пътека и откри красивия си станиоленоседефен надпис: „Мак Соулис и КО" — Яжте плазмокорма за поддържане на космическо тегловно равновесие!"

— И тук като у нас, същите боклуци — раздразнено отбеляза Джим. Преди няколко минути той беше слязъл от космическия ракетобус „Дръм Цепело“ на зелено-виолетовата планета от девети порядък. В каталога на Копърс тя е отбелязана „АЛФА ЦЕНТУРИОН IV“. Трябваше да натовари нов космически шлеп с баласта — стока с неимоверна цена. Причудливите скалисти зъбери с отровно-зелени оттенъци и йонизиращи прожектори изстрелваха залпове от трептящи реклами:

„Бельо за парашутистки, каширано с дунапрен, само при Самуел Покър! Запомнете — Покър!“ Броеницата от рубинено-червени букви се стопяваше в тъмновиолетовата дрезгавина, за да пламне друга: „Двойни парашути — Тандем — за близнаци при Холи Хигинс! При неотваряне на парашутите — безплатно погребение в Тандем ковчези. Търсете услугите на Холи Хигинс!“ На противоположната страна конкурираше друг фойерверк: „Външни и вътрешни протези за пострадали при космически злополуки. Хъмфи Топкинс с-ие трети заварен син! Инфрателекс: 249638“.

От досада Джим цъкна с мокър език през зъбите и под прозрачния му шлем потече гъста струйка. Преди излитане от земята беше с Чарли в „Синята котка“ и там попрекалиха с уискито. Чашите достигнаха броя на звездите от националното знаме, същото, което и тук се вееше над кръгла бяла сграда с голям прозрачен купол.

„Смешна сграда, помисли си Джим — гъба с войнишка каска. Нашите отскоро са заседнали на планетата и от тук изпращат експедиции към други планети, за да въдворяват мир и демокрация“.

Пред митническата бариера го спря капрал с тъпозурлест автомат. Въведоха го в карантинната зала. В специална камера невидимите лъчи на мощни фотоклетки старателно опипваха всяка гънка на космическия костюм, ровеха под бельото му и не толкоз да търсят заразни болести или земни бактерии, а марихуана, домашно уиски и московски значки. След камерата го въведоха в малка зала с детектор на лъжата. Млад и едър мъж в униформа седеше пред пулта с ръце върху бутоните и безцеремонно го разпитваше.

— Кой сте Вие?

— По паспорт Джим Уорънс, а по телевизионната програма на БИ-БИ-СИ — Дядо Мраз!

— Цел на посещението?

— Да обяви Новата година!

— Хм, по-лесно би било да обявите нова война, отколкото Нова година. Ние не сме приключили още със старата. Все още сме във война със цвикерите от ПЛУТОНИЙ-III. След опита ни в Индокитай, това е най-голямата ни умиротворителна акция и не се знае кога ще завърши. От предвидените 90 000 000 000 държавни знаци две трети са изчерпани, а резултатите са незадоволителни. Електронно-изчислителният ни център не е обработил още пълните данни за загубите.

Джим слушаше отегчен познатите до втръсване думи и си тананикаше в шлема с изключен мегафон детската песен:

*... Старата ябълка на мистър Бляк
отново е цъфнала от сняг...*

Беше я почти забравил, но сега кой знае как си я спомни и страшно му се прииска да бъде отново малък, детински чист и да тича запъхтян след падащите снежинки... да тича, да тича и да крещи: „Искам още, още сняг!“ Да го лъхне тръпчивият дъх на Севера, димът от домашното огнище и ароматът на едрите червени ябълки върху кухненския бюфет.

„Е, е, стига, старо момче! Много отпусна ластика на сърдечната клапа, онзи от пулта на детектора ще усети и кой знае какво ще си помисли... могат и да ми искат обяснения от Комисията по разследване на антидържавна дейност, а там не се шегуват...“

Внезапно в залата проехтяха три последователни гонга. Мъжът на пулта скочи прав и даде знак за тишина.

— Внимание! Внимание! Нашият Шести ракетноглобален флот се приземи на планетата „Цирконий“, за да спаси честта на нацията!

Униформеният напусна пулта, засмя се, разтвори ръцете си и се отправи към Джим:

— Мистър Мраз, щастлив съм пръв да Ви честитя Новата год... т.е. Новата Война! Все едно, ние всяка година започваме нова война!

Джим стоеше прав и тъпо гледаше над главата на войнствения дърдорко, гледаше и търсеше борове със сняг, звън на шейни и безгрижния смях на едно палаво момче, което обичаше да гризе ароматичните ябълки от домашния бюфет.

Публікувано в списание „Авиация и космонавтика“, брой
10/1972 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.